

РЕШЕНИЕ

№ 378

гр. София, 21.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 21.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8631** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административно процесуален кодекс.

Образувано по жалба от [фирма] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/5046#2 от 27.07.2020 г., издаден на основание чл. 27, ал. 3, ал. 5 и ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители и чл. 162, ал. 2, т. 8 и 9 от ДОПК от Зам.- изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.

В жалбата се твърди, че оспореният АУПДВ е неправилен, необоснован и незаконосъобразен, постановен при съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателят счита, че не е нарушил ангажимента си, тъй като договорът му за наем на процесните земи със Заповед № РД-5-81/26.02.2016г. на Кмета на [община], обстоятелство, което е поставило дружеството в невъзможност да подаде заявление за 2017г. По тази причина, намира, че актът е в нарушение на материалния закон и в разрез с целта на закона. Моли оспорваният акт да бъде отменен.

В съдебното заседание по делото, жалбоподателят, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – заместник-изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“, чрез юрк. В. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят [фирма], е подал заявление за подпомагане с УИН 22/030613/52263, като е заявил участие по мярка 212 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони“ от ПРСР 2007-2013г.

По подаденото заявление, видно от приложеното по делото писмо изх.№ 01-6500/5964 от 26.08.2019г. на [фирма] са изплатени за кампания 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. общо суми в размер на 21 282, 24 лв.

При извършени административни проверки е установено, че за кампания 2017г. дружеството - жалбоподател не е подало заявление съобразно поетия петгодишен ангажимент, поради което с писмо изх.№ 01-6500/5964 от 26.08.2019г. на заместник-изпълнителният директор на е уведомено за откриване на производство по издаване на АУПДВ. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които се пристъпва към издаване на АУПДВ, като е указано на лицето възможността да изрази становище и да представи доказателства.

С писмо вх. № 01-2600/5046 от 24.09.2019г. жалбоподателят възразява срещу откритото производство по издаване на АУПДВ, което възражение е прието за неоснователно от административния орган.

На 27.07.2019г. П. С. - заместник-изпълнителен директор на ДФ “Земеделие“ издала процесния Акт за установяване на публично държавно вземане, с който на А. Т. Л.“ Е. са определени задължения в размер на 5 320,56 лв., представляващи 20 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампания 2013, 2014, 2015 и 2016.

С оглед така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Оспореният АУПДВ № 01-2600/5046#2 от 27.07.2020 г. е бил връчен на жалбоподателя на 17.08.2019 г., видно от представеното по делото известие за доставяне /л.24 от делото/. Жалбата до АССГ е подадена на 24.08.2019 г. чрез ДФЗ, т.е. същата е в срок и тъй като изхожда от надлежна страна с правен интерес, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл.162, ал.2, т.8 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Съгласно чл. 166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В случая с оспорения акт е установено публично вземане от категорията на посочените в чл.162, ал.2, т.8 ДОПК.

Съгласно чл.20а, ал.4 и 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители

актовете за установяване на публични държавни вземания се издават от изпълнителния директор на ДФЗ, който може да делегира със заповед тези правомощия на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. Видно от представената по делото Заповед № 03-РД 2891/23.07.2019г. (л.11) изпълнителният директор на ДФЗ е възложил на заместник-изпълнителния директор П. С. да издава и подписва актовете за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания, посочени в чл.1 от Наредба № 5/27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания, поради което следва да се приеме, че оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, като в него ясно са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Не се установяват и нарушения на административнопроцесуалните правила – ДФЗ е уведомил жалбоподателя за започналото производство по издаване на АУПДВ, като е дадена възможност на дружеството да изрази становище и да представи доказателства, което последното е сторило в законоустановения срок.

Оспореният АУПДВ е и законосъобразен, както и издаден в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл.4, ал.1, т.2 и 3 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. (Наредба № 11/2008г.), кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да извършват земеделска дейност в съответния район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане, както и да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. Посоченото изискване кореспондира с нормата на чл.3, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 65/2011 на Комисията от 27 януари 2011 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета по отношение на прилагането на процедури за контрол, както и кръстосано спазване по отношение на мерките за подпомагане на развитието на селските райони, която предвижда, че за мерките с многогодишни плащания бенефициерите подават искане за годишно изплащане.

Съгласно чл.14, ал.1 от Наредба № 11/2008г. /в относимата редакция/, Земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва:

- след първата година - 100 %; след втората година - 75 %; след третата година - 50 %; след четвъртата година - 25 %.

Видно от посочените разпоредби, лицата, одобрени за участие по мярка 212 следва ежегодно да подават „заявление за плащане“ до изтичане на ангажимента им в рамките на 5 последователни години, като в противен случай се изключват от подпомагане и дължат възстановяване на получените до момента компенсаторни плащания. В конкретния случай, при извършените административни проверки е

констатирано, че жалбоподателят, който е одобрен бенефициер за участие по мярка 212, не е заявило участие за кампания 2017г., която се е явява петата поредна от петгодишния ангажимент и по тази причина и на основание чл.14, ал.1 от Наредба № 11/2008г. да възстанови получените до момента компенсаторни плащания в размер на 25 %.

По отношение на възраженията на жалбоподателя, че неизпълнението на изискванията по чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредба № 11/2008 г. се дължи на настъпили по независещи от него причини обстоятелства, съставляващи основание за неприлагането на чл. 14 от Наредба № 11/2008 г., следва да се отбележи, че настъпилата през 2015 г. законодателна промяна в ЗПЗП и прекратения вследствие на нея със заповед № РД-5-8/26.02.2016г. на Кмета на [община] договор да наем на ползваните от дружеството площи, не може да бъде подведена под някоя от хипотезите на "форсмажорни или изключителни обстоятелства" по чл.15 от Наредба 11/2008г. Извънредните обстоятелства, при които не се отказва помощ, са посочени в чл. 31 от Регламент (ЕО) № 73/2009 на Съвета от 19 януари 2009 г. за установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски стопани, за изменение на регламенти (ЕО) № 1290/2005, (ЕО) № 247/2006, (ЕО) № 378/2007 и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1782/2003, като съгласно разпоредбата на § 1, т. 3 на ДР на Наредба № 11/ 03.04.2008 г. "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството. Очевидно соченото от жалбоподателя като причина за неподаването на заявление за подпомагане за кампания 2017 г. обстоятелство, не може да бъде определено нито като форсмажорно, нито като изключително. Извън горното, не е изпълнено и второто нормативно изискване - при настъпване на такова обстоятелство да бъде съобщено в писмена форма на администрацията на ДФ "Земеделие" в рамките на 10 работни дни от настъпването му (чл.15, ал. 2 от Наредба № 11/03.04.2008г.). Посоченото изискване е кумулативно и неизпълнението му прегражда приложимостта на изключението по чл.15, ал. 1 от Наредба № 11/03.04.2008г. <https://web.apis.bg/p.php?i=292670>

В обобщение на изложеното дотук, съдът намира, че оспореният акт за установяване на публично държавно вземане е законосъобразен на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При крайния извод относно спора в полза на ответника следва да бъдат определени съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ разноски за юрк. възнаграждение в размер на 100, 00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪЛЯ жалбата на [фирма] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/5046#2 от 27.07.2020 г. на Зам.- изпълнителния директор на

ДФ „Земеделие“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ДФ „Земеделие“ сумата в размер на 100 лв. разноси за юрк. възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: